

Det er ikke nogle betragtninger, jeg eller Venstre nogen sinde har gjort os til talsmænd for. Jeg vil gerne sige, at det hører med til en liberal samfundsopfattelse og et liberalt livssyn, at frihed og fællesskab skal gå hånd i hånd, at friheden faktisk først finder sin mening netop i et fællesskab.

Men det er jo vigtigt, at vi her sonderer mellem de ægte og de falske fællesskaber. De falske fællesskaber er der, hvor man tror, at fællesskabet er til for, at man selv kan få mest muligt ud af fællesskabet. Det ægte fællesskab er derimod det fællesskab, hvor man føler, at man gennem sin personlige indsats vil yde noget til fællesskabet, som kan komme andre til gode.

På den måde skaber man et ægte fællesskab, og det er det, vi står for, det ægte fællesskab. Det er et liberalt livssyn, at vi har ansvar over for de svage i vores samfund, der ikke er i stand til at klare sig selv.

Men det er så også et liberalt livssyn, at vi altså skal belønne dem, som er i stand til, og som vil præstere noget mere til fællesskabet. For jo mere vi præsterer til fællesskabet, desto mere bliver der at fordele af til de svageste i vores samfund.

Det er det liberale livssyn, og jeg synes, at det er velgørende, at vi får lejlighed til at udveksle bemærkninger om det.

Så vil jeg gerne for min part slutte det her af med at sige, at vi i Venstre i grunden glæder os over så mange ting i øjeblikket. Vi glæder os over, hvordan den politiske debat, hvordan samfundsudviklingen på så mange måder bevæger sig i den retning, som vi gerne vil have.

Jeg bed mærke i, at statsministeren havde meget travlt med at beskrive Socialdemokratiets vej væk fra fortiden og ind i nutiden. Jeg står her med en udskrift af Socialdemokratiets principprogram fra 1977, hvor der står, og det er det, Socialdemokratiet stod for dengang, at den endelige målsætning er fælleseje af produktionsmidlerne, og derfor er Socialdemokratiet et socialistisk parti.

Det skal vi altså kun 20 år tilbage for at finde. Det var det, Socialdemokratiet stod for. I dag har Socialdemokratiets ledelse travlt med at lægge kilometervis af afstand til den fortid.

Vi glæder os i Venstre over, hvordan udviklingen gradvis går i den retning, som vi gerne vil. Og succesen for den liberale tanke skal virkelig måles på, om vi får sat dagsordenen, om vi får bevæget debatten over i den retning, som vi gerne vil.

Den retning, som statsministeren her har beskrevet at Socialdemokratiet bevæger sig i, er jo det bedste udtryk for, at det er en liberal dagsorden, der er sat. Og det vil det blive ved med at være.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Først skulle jeg måske sige, at jeg selvfølgelig er meget taknemmelig for, at hr. Anders Fogh Rasmussen citerer gamle socialdemokratiske programmer, men det ville være mere interessant, hvis han citerede de aktuelle.

Dertil kan jeg føje, at der ikke i noget socialdemokratisk principprogram har været et ønske om statsovertagelse af produktionsmidler. Men fælleseje? Ja, gerne. Det har vi jo udviklet meget voldsomt de sidste 20 år, idet de fleste mennesker er med til at eje produktionsmidlerne via udbygningen af deres pensionsordninger.

Men det var nu egentlig ikke det, der bragte mig op. Det var hr. Anders Fogh Rasmussens eventyrlige talbehandling.

For det første vil jeg sige, at det er en utrolig facon: At stå heroppe for anden gang i dag og sige, at regeringen puslede med finanspolitiske stramninger på 10 mia. kr. Det er løgn. Der er ingen som helst dokumentation for det. Der er en eller anden journalist, der har lagt nogle tal, der ikke kunne lægges sammen, sammen i en morgenradioavis i går. Det bygger hr. Anders Fogh Rasmussen, det største oppositionspartis ordfører, gentagne gange i dagens debat sin argumentation op om. Det er for ringe.

Alle, der har deltaget i de samtaler, ved, at det ikke passer. Og hr. Anders Fogh Rasmussen har af gode grunde ikke deltaget, fordi han jo ikke er villig til at tage medansvar for noget som helst, der kan sikre en stabil finanspolitik i det her land.

En anden bemærkning til talbehandling er, at man jo altså ikke kan sammenligne tal i forskellige tidsaldre og forskellige prisniveauer. Den kendte Venstremand Alberti svindede for 15 mio. kr., men i vore dages priser ville det formentlig være et sted mellem 5 og 10 mia. kr. Derfor er det fuldstændig vanvid og vildledning at tage nogle tal omkring skatteindtægternes udvikling over en kortere eller længere årrække og sige, at det er udtryk for, at skattetrykket er steget. Ja, det er indkomsterne også. Det er priserne også.

Den eneste relevante måde at måle skattetrykket på, er selvfølgelig i forhold til indkomsterne. Hvis man holder skatteprocenterne kon-